

toto dřevo též »opatřeno znakem, z něhož každý mohl zřejmě poznati, že věc byla R-ovi přenechána«. Tím bylo učiněno zadost požadavkům symbolické tradice podle § 427 obč. zák. a R. nabyl ku zakoupenému dřevu práva vlastnického. Nepochybil proto nalézací soud uznáv, že dříví bylo obžalovanému R-em svěřeno, zvláště, když věc je považovati podle zákona za svěřenu, byla-li někomu odevzdána nebo ponechána se závazkem, by s ní naložil jen ve smyslu oprávněného a když svěřeni nevyžaduje, by věc byla předána do disposiční moci vinníkovy hmotně, nýbrž může se tak státi i nepřímo. Ani námitka, že o zpronevěře nemůže býti řeči také proto, poněvadž dříví je věcí zastupitelnou a že obžalovaný mohl R-ovi místo prodaného dříví předati jiné dříví téhož druhu, jehož bylo dosti v zásobě, kdyby zaměstnavatel obžalovaného nebyl počátkem května 1926 zastavil prodej dříví, nemůže obstáti. Nečiníť zákon při zpronevěře rozdílu mezi věcmi zastupitelnými a nezastupitelnými, a mohl by proto obžalovaný býti sprostěn zodpovědnosti jen tehdy, kdyby byl R-ovi s jeho souhlasem vydal dříví třeba jiné než koupené, avšak téže jakosti, nebo kdyby mu byl vrátil kupní cenu. Obžalovaný se však nezachoval ani tak ani onak, naopak s prodaným dřívím naložil svémocně jako vlastník, prodav je, aniž měl po ruce stejně hodnotnou náhradu, a peníze od R-a přijaté si ponechal a jich pro sebe použil. Namítá-li stížnost, že si obžalovaný nebyl ani toho vědom, že, prodávaje dále dříví, R-ovi již prodané, dopouští se bezprávného jednání, brojí tím jen nepřipustně proti volnému uvažování průvodů a založenému na něm přesvědčení soudu (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Neboť nalézací soud se o dotyčné obhajobě obžalovaného v rozsudku výslovně zmiňuje, neuznává ji však hledě k výpovědi svědka Maxe R-a správnou, naopak má za to, že obžalovaný jednal vědomě protiprávně. Za uvedeného stavu věci a zejména vzhledem k tomu, že nalézací soud vzal za prokázaný zlý úmysl obžalovaného, nemůže býti řeči o pouhém poměru soukromoprávním. V každém směru bezdůvodnou zmatečnou stížnost náleželo proto zavrhnouti.

Čís. 2872.

»Lstivým předstíráním« ve smyslu § 197 tr. zák. je všeliké nepravdivé tvrzení, jež směřuje k oklamání jiného a je podle okolností případu způsobilým k oklamání.

Ke skutkové podstatě podvodu se vyžaduje, by pachatel jednal, a to v době lstivého předstírání nebo jednání, v úmyslu, způsobiti oklamánému nebo jiné osobě škodu na majetku nebo jiných právech; skutečného poškození podvod nevyžaduje.

Podvod vylákáním zápůjčky předpokládá úmysl pachatelův v době lstivého předstírání vypůjčené peníze podvedenému nevrátiti, o ně ho připraviti a tak ho a to právě vyvolaným omylem na majetku poškoditi.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1927, Zm I 257/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnou stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Litomě-

řících ze dne 11. února 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu své stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. Dovolávajíc se posléze citovaného důvodu zmatečnosti namítá především, že nešlo »o lstivé předstírání« po rozumu § 197 tr. zák. Obžalovaná se prý obmezila proti Janu U-ovi na tvrzení, že jest vlastníci obchodu s uhlím a nábytkem. Pouhé nepravdivé údaje neodpovídají prý však pojmu lstivosti ve smyslu § 197 tr. zák. Pokud prý jde o tvrzení obžalované, že nábytek v jejím bytě je jejím vlastnictvím, nevychází prý ostatně ze spisů na jevo, že odporovalo pravdě. Posléze uvedeným tvrzením o údajích obžalované o nábytku neprovádí stížnost uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti po zákonu; neboť nedrží se skutkových zjištění napadeného rozsudku, jak by při správném provedení hmotněprávního důvodu zmatečnosti činiti měla, nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného (§ 288, čís. 3 tr. ř.). Jinak dlužno námitku, že nešlo o »lstivé předstírání« označiti jako bezdůvodnou. »Lstivým předstíráním« po rozumu § 197 tr. zák. je všeliké nepravdivé tvrzení, jež směřuje k oklamání jiného a je podle okolností případu způsobilým k oklamání. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaná tvrdila Janu U-ovi, když ho žádala, by jí na krátký čas vypomohl penězi, že má obchod s uhlím a že také nábytek v jejím bytě je jejím majetkem, zjišťuje dále, že Jan U., jenž nevěděl, že obchod s uhlím patří ve skutečnosti matce obžalované, která se jmenuje právě tak jako obžalovaná, byl tvrzením obžalované, že obchod patří nikoli matce, nýbrž jí, uveden v omyl, pokládal v důsledku údajů obžalované obchod a nábytek za majetek obžalované a půjčil jí v menších částkách 2.100 Kč, a zjišťuje posléze, že obžalovaná, byvši U-em upomínána o zaplacení dluhu, nejprve prohlásila, že mu peníze vyplatí, jakmile se uzdraví, pak ale odvětila, že obdržela peníze darem a nikoli jako zápůjčku, a na písemnou upomínku vůbec neodpověděla. Za těchto skutkových zjištění rozsudkových nelze nalézacímu soudu důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v souzeném případě lstivé předstírání, o němž se zmiňuje ve vlastním výroku rozsudku; neboť šlo podle skutkových zjištění rozsudkových o údaje obžalované rozsudkem za nepravdivé uznané, jež směřovaly k oklamání Jana U-a a byly podle okolností souzeného případu způsobilými k jeho oklamání. Zjištění rozsudkové, že U., byv nepravdivým tvrzením obžalované, že obchod uhlím patří jí, uveden v omyl, poskytl obžalované ony zápůjčky, chová v sobě také zjištění, že toto nepravdivé tvrzení obžalované bylo pro U-a pohnutkou pro poskytnutí zápůjčky.

Namítá-li dále stížnost po stránce věcné, že tu není tvrzení, t. j. patrně zjištění, že U. byl skutečně poškozen, stačí poznamenati, že rozsudek ve vlastním výroku výslovně uvádí, že U. utrpěl jednáním obžalované na majetku škodu 2.100 Kč, a že toto poškození také podle roz-

hodovacích důvodů zřejmě předpokládá. Ostatně nevyžaduje podvod skutečného poškození. Ke skutkové podstatě podvodu vyžaduje se však též, by pachatel jednal v době lstivého předstírání nebo jednání, v úmyslu, způsobiti škodu oklamanému nebo jiné osobě na majetku nebo na jiných právech. V souzeném případě je v tomto směru podle povahy věci třeba zjištění, že obžalovaná měla již v době lstivého předstírání úmysl, peníze, jež si hodlala od U-a vypůjčiti, mu nevrátiti, tedy ho o ně připraviti a ho tak právě vyvolaným omylem na majetku poškoditi. Rozsudek nezjišťuje však v rozhodovacích důvodech, že obžalovaná měla již v době lstivého předstírání v úmyslu, peníze, jež si hodlala vypůjčiti, U-ovi nevrátiti a ho o ně připraviti; nezmiňuje se v rozhodovacích důvodech vůbec o tom, zda obžalovaná jednala v úmyslu, by způsobila U-ovi škodu a to zejména vyvolaným obytem. Na tomto po stránce subjektivní zcela nepostačitelném podkladě vyneseny odsuzující výrok jest zřejmě právně pochybeným a již proto jeví se rozsudek zmatečným podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. K tomu přistupuje i další stížností podle čís. 5 §u 281 tr. ř. uplatňovaný zmatek neúplnosti, pokud soud nalézací měl zření pouze k nepříznivé zprávě o pověsti obžalované podané četnictvem, zcela pominul však v důvodech rozsudku příznivou zprávu o pověsti obžalované, podanou obecním úřadem. Jest pochybno, zda by byl soud dospěl ke svému pro obžalovanou tak nepříznivému posouzení věci, kdyby se byl zabýval i touto ve prospěch obžalované svědčící zprávou, jak bylo podle § 3 tr. ř. jeho povinností. Bylo proto rozsudek nalézacího soudu zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti do první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2873.

»Skutkem obžalovanému za vinu kladeným« ve smyslu § 344 čís. 10 a) tr. ř. jest skutek, jež obžalovaný podle výroku porotců spáchal.

Ke skutkové podstatě zločinu nedokonaného násilného smilstva podle §§ 5, 125 tr. zák., spáchaného použitím skutečného násilí, se nevyhledává, by násilí pachatelem vykonané šlo tak daleko, že osoba ženská, na níž násilí bylo vykonáno, byla jím fysicky úplně přemožena, t. j. učiněna naprosto nezpůsobilou klásti pachateli odpor; stačí, že pachatel v úmyslu, by osobu ženskou skutečně vykonaným násilím učinil neschopnou, by mu odpor činila, a by jí v tomto stavu zneužil k mimomanželskému souložení, předsevzal čin ke skutečnému vykonání násilného smilstva vedoucí.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1927, Zm I 289/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Táboře ze dne 31. března 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného násilného smilstva podle § 8, 125, tr. zák.